

kolem něj se prohnala rozzlobená sršní rota s takovým rámusem, že se lekli i sova i Filípek. Ten se zapomněl držet za větev a rovnýma nohama letěl k zemi. Sova byla moudřejší, zamávala křídly a vznesla se do vzduchu, odkud teď pozorovala, co se děje. A dělo se toho hodně, ^{pokud sršně dávají} Rekovi pěkně ostře po kabátě – pardon, po kožichu, Filípek hledal záchranu za kopečkem. Vlastně v křoví, které oklopovalo malý vršíček, na který se teď drápal, jak nejrychleji mohl. Než se však dostal až nahoru, už nebylo po sršních ani vidu. Sova se znovu uvelebila v koruně dubu a pod kopeček se zkroušeně šoural i Rek. Filípek se proto rozhodl, že z vršíčku kopečka znovu na žabičku zavolá. A opravdu volal a volal tak dlouho, až se unavil, a proto se pevně rukou chytil za jeden silnější výhonek.

A najednou se výhonek pohnul, protože to nebyla žádná větev, ale to byli rohy ^{parohy} statného jelena, který se v křoví skrýval. Ten na nic nečekal, nabral Filípka na rohy a tryskem se vydal přes palouk k rybníku. Rek se mohl uštěkat, obíhal kolem jelena ze všech stran, ale ten mu ^{venoval} nevěnoval pramalou pozornost. V rychlém klusu se dostal až k samému břehu, ^{parohy} tam se zastavil tak prudce, až to Rek nestačil, a tak v jednom okamžiku z prudkého břehu padali dva. Filípek, kterého jelen rázně a důrazně shodil ze svých ^{parohy} rohů. Ale při tom opatrně, protože to byl hodný jelen a vlastně nechtěl Filípkovi ublížit, ale poučit ho, že v lese ^{musí} musí být vždy velice opatrný, protože každá díra je něčí domeček, za každým křovím se může někdo skrývat. A nemusí být zrovna tak hodný jako tento jelen.

A tak skončili dva přátelé v mělké tůňce rybníčka, kolem kterého se spolu procházeli skoro každý den. *Neboj se, řekl Filípek Rekovi, který hledal záchranu z vody na jeho ramenou, to je přece náš rybníček. Náš rybníček, ve kterém kvetou lekníny, a husté rákosí skrývá staré a duté stromy.*

V tom se z jednoho takové ozvalo tichounké ^{ho} Kre – kre, Filípek udělal na Reka ^{kvak - kvak} Psst! a pak spolu opatrně a skoro neslyšně ^(oni) přelezly na druhou stranu klády a co neviděly. Mámu žabu a tatínka žabáka, jak se krčí v trávě. Ale to ještě nebylo všechno – nedaleko nich v úkrytu rákosí se skrýval i zbytek žabakovic rodiny – celé ^{celá skupina} hejno malých žabiček. Filípkovi se ^{zazdalo ok!} zdálo, že ta třetí v řadě je jeho žabička, na nic už nečekal.

Radostně vykřikl: *Tu jsi!*, popadl ji do ruky a pelášil pryč, aby byl co nejdřív doma, než se tatínek s maminkou probudí a zjistí, že není ve své posteli. Ještě jen zamával žabakovic rodině na pozdrav a už upaloval. A tak si ani nestačil všimnout, že zatímco se velké i malé ^(oni) žáby na kládě překvapeně ptali, co se tu vlastně stalo, pod kládou se schovává další žabička. To byla vlastně ta, kterou si Filípek včera odnesl domů, ale on ji nepoznal. Milé děti, to vám je tak, máma s tátou žabáci své děti přesně poznají a vědí, kdo je tu Kuba, kdo Honza, kdo Julínka a kdo Hanča, ale lidé to neumí. Všechny malé žabičky se jim zdají stejné, a proto si děti nesmějí malé žabičky nosit domů. Nijak, ani tajně.

Když na to Filípkova maminka přišla, dlouze se mu zadívala do očí a zeptala se ho: *A ty bys opravdu mamince žábě vzal její dítě?*

A Filípek zahanbeně sklopil oči, odnesl žabičku zpátky do rybníka a od těch dob už nikdy žádnou malou žabičku nevzal do ruky, jen se na ní vždy z povzdálí s Rekem dívali.

Vlatka Daněk